

To čumim teda.

Pravila jsem v pátek večer mouratci poté, co jsem ho asi po stopadesátý pouštěla do Domečku. Přišel za námi až večer, tak jak si teď uvykl. Už nás nevítává po příjezdu, nebo po příchodu z procházky. Ta byla sice taková spíš večerní, než odpolední ale čistě úúúúúplně zimníííí!

I když to tak v Prahé rozhodně nevypadalo. Pršelo a to jako dost vydatně. A sníh téměř, či spíš úplně, zmizel. Tak to jsem si myslela, že to u Domečku bude taky tak nějak. Max. budou zbytky sněhu nějaký. Aleee, překvápko na mě čekalo už cestou tam. Furt pršelo, furt pršelo, ale jak jsme sjeli po těch, já nevím - asi dvaceti minutách? - z dálnice, tak hnedle se to změnilo a za první obcí mezi polema, už poletoval sníh. A asi tam poletoval delší dobu, protože když jsme vjeli do lesů, tak pro řidiče teda to taková legrajda nejni, to chápu, ale já se radovala velice - byl tam sníh a všade! I na tý silnici. To jsem koukala. Opravdu jak na horách. Úplně stejně, vyjetý koleje na zapadaný silnici. A to jsme vážně jen 30 min. od Prahé. Jak to malý dítě jsem se radovala.

A přes to, že doma jsem počítala s tím, že s ohaříkama už nepůjdu, neb jsem přišla z práce dřív a vytáhla je ven ještě v Prahé, když už leje, aby se pak už v Domečku nemuselo, tak jsem velmi rychle přehodnotila situaci. I ohaříci. Doma se tvářili po tom slejváku, kdy jsem je vytírala do sucha spešl osuškou, že ven už ani náhodou, ale tady na to nahlíželi stejně jako já. Na rozdíl ode mne teda měli suchý kožíšky. Já měla bundu po tom lijavci ještě mokrou. Ale co! Jdeme, sněhu spousta, sněží, tak šuuuup ven. A dobře jsme udělali, dobře. Člověk tam jde a starosti ?.....nikde ☐

Vrátili jsme se spokojeně domů, ohařiska vylítaný, vysmátý a doma na nás čekalo teplíčko, protože Brtník zapálil v kamnech, připravil na kávičku a bylo dobře. Akorát, když jsem dovařila večeri, zaregistrovali jsme za oknem pohyb. Aáá Mourís dorazil.

Jako správněj a bdělej vrátnej, jsem mu hnedle mazala otevřít. Pozdravil mě svým typickým "Mrrrrňáu!" a šel zmastit ohařiska. Poté si vyžádal večeri. Podávalo se mleté hovězí se zeleninou. Tak si dal. I trochu tý zeleniny. Zbytek dorazil kdosi z ohaříků. Pak se fšící pohodlně poskládali, jak koho, kde napadlo.

Noo, jo, jenže mourovatej pán má prostě čím dál tím větší puzení se po nocích courat. A nebo prostě jen tak být venku, sedět si na rohožce pozorovat cvrkot. Noční cvrkot. Takže jsem se dost naběhala. Vždycky ho svědomitě vypustím a po nějaký době mi to prostě nedá a jdu se podívat, ešivá jako by panáček domů nešel. Někdy dá najevo rovnou, že ešče nemá zájem, někdy se nasáčkuje bleskurychle domů. A pak po nějaký době zase sdělí svůj požadavek, že “Mrrrrrňááuu” a jedeme to celý znova. No a při jednom takovém kolečku, jsem ho šla vyzvednout a vypadalo to, že se teda jde domů. Pak se ovšem najednou otočil a čučel. “Ahá, copak to tam máš, prcku?” vykoukla jsem zvědavě ze dveří ven. A koukala do očí veliký černý kočce – či kocourovi. Moures udělal postoj, velmi výmluvnej postoj a pomalu, jak na drátkách, se hnul vpřed. V podstatě to není až tak odlišný od toho, jak se v takovej moment pohybuje pes, takže je to jasně čitelný. Udělal pár kroků a kočka-či kocour ustoupil/a. Tak přidal ještě pár výmluvných kroků a to už stačilo k tomu, aby se dotyčný, či dotýčná dala do pohybu.

No to čumim teda Mousesi, pohladila jsem ho po hlavičce, když hrdě nakráčel dovnitř. “Tak ty seš takovej dle velikej a důležitěj pán? Ty už si bráníš území?” Měla jsem radost, že se o sebe umí postarat. Ale na druhou stranu mi začla v hlavě jet další lajna. A budete se asi smát □ .Protože hnedle vzápětí mě napadlo, že co když ta kočka potřebuje nějak pomoci? Co když potřebuje zázemí, jídlo?? asi si dovedete představit, jak to okomentovala moje drahá polovina. A hlavně velmi zdůraznila, že tu kočku v žádným případě nemám tahat domů! No obávám se, že asi není jedinej, přes koho by to neprošlo. Myslím, že i Mouses a Tali by s ním drželi basu. Protože mám za to, že Tali v případě Mousese jen učinila výjimku.

P.S. V noci jsem myslela, že toho hrdinu přetřnu. Páčšla jsem ho pustit domů naposled. Rozjařeně se rozeběhnul barákem. Vzhledem k tomu, že je to polostavba, tak se hnul tam, kde se rekonstruuje a kde je to pro něj velezajímání. Jeenže, já ho tam, po tom čůracím extempore nechci pouštět, protože by ho tam nějaká ta hromádka suti mohla inspirovat k tomu, aby se tam vypustil. Takže jsem letěla kopnout do dveří, aby se tam nemohl dostat a to pako mezitím vlítlo na schody na půdu a šlo tam rajtovat do takovýho výklenku, kde mám schovaný různý poklady z Domečku, jako smaltovaný hrnce, bábovky, zelňák a tak. A kde rozhodně nechci, aby zrovna von rajtoval. Vědoma si toho, že jednám s kočkou a musím

zapojit veškerý svůj diplomatický um, jsem k němu vlídně zahovořila, zatímco jsem se krotila, abych po něm nehrábla. Řekla jsem mu, ať neblbne, že je šikovnej pán a jde hezky ke mně. Chvilku to trvalo, musel potrápít mou nervovou soustavičku tím, že si tam trošku zaštrachal, ale pak hezky vylezl ven a nechal se odmanévrovat dolů a do kuchně. Abych mu to vynahradila, dali jsme si boj o ručník, protože mi bylo jasné, že je rozjetej jak Pendolino. A byl, ani boj o ručník ho neuspokojil a vprostřed noci se jal útočit na Taliprda a škrabat koberec a tak ho nakonec Brtník vypustil ven. Abych já šla zanedlouho zkontrolovat, ešivá půjde domů. Nechtěl. Chtěl si bejt venku a hlídat si rajon. Při další kontrole byl někde v tmách a domů přišel až ráno na snídani.

Prosim vás nemůžete mi někdo dát nějaký kloudnej návod jak fungovat s venkovní kočkou? Brtník se mojemu vrátění dost jako směje, ale já takhle v zimě nechci, aby Mousesovi třeba byla zima, když chce jít domů, aby třeba zbytečně nevodešel, když je mu upřen přístup do tepla a tak. Myslím, že je asi zbytečný, abych takhle furt courala a kontrolovala, ale nemůžu si pomoci ☹ . Nebo to není zbytečný a děláte to taky? Jak to máte? Poradíte?

